

bandets musikk kunstrock eller intellektuell musikk vites ikke. Mulig har King Midas gjennomgått noen forandringer i løpet av sine 15 år på den norske musikkscenen. Faktum er at bandet stort sett alltid har representert nok så kjedelig poprock med alfors trygge melodier og ditto harmonikk. King Midas er dog blitt svært profesjonelle, og jeg skylder å gjøre oppmerksom på at "Sorry" både er velspilt og velprodusert.

(David Dolmen)

KLAXONS
"Myths Of The Near Future"
(polydor/UNIVERSAL)

Overhyped band har sjeldent reelle kvaliteter å føle med, og i dette tilfellet er det rent paterisk å bevirne engelske musikkribenter som mister hodet og buksa over et band de synes er det mest nyskapende siden lobotomien. Kvartetten inkorporerer elementer fra nyere tids klubbmusikk, blir sågar kalt representanter for "nu rave", men er definitivt et rockeband – med sensible popmelodier og pulserende komp, dog. Plata bugner av lydkulisser og effekter, samt keyboards/piano, og alt for mange av hybrideksperimentene er forstilt og litt teire. Britenes begrensninger som komponister er til å ta og føle på, men "Two Receivers" og til en viss grad "Totem On The Timeline", er respektabel, moderne rock. Som helhet blir materialet for overspilt og blodfått. Jeg vedder på at den dagen de virkelig begynner å musikkalske storverk, så vil den sensasjonshungrige og umusikalske musikkpressen late som de ikke husker å ha anmeldt Klaxons.

(Geir Larzen)

KORN
"Unplugged"
(virgin/EMI)

Nyere tids Korn-slipp har vært like pirrende som homoseksuell tørrfisk, og de gjør herved et forvilt forsøk på å gjeninnsette seg selv som veritable aktror. MTVs akustiske serie ruller videre, men er ikke en form som kler alle band, og i alle fall ikke Korn. Det stilige med akustiske oppførelser er at setningen framvinger komposisjonens reelle verdier. Svakheterne kastes i fleisen på selv den mest umusikalske lytter, og brotarten av Korn-repertoaret framstår som blamasje. "Hollow Life", med spenstig piano og gitar, er et hederlig unntak. Dette er klar revitalisering. Resten er stort sett mislykket, selv med pen sangharmonisering og symptomatisk, "all-hast"-arrangerte stryker. Hva som driver Korn til å tolke Radioheads "Creep" er heller ikke godt å si, men paterisk – det er det.

(Geir Larzen)

KOTIPELTO
"Serenity"
(afm/INDIE)

Stratovarius-vokalist Timo Kotipelto kommer nå med sitt tredje soloalbum og musikken har ikke forandret seg stort siden sist, til tross for at hele bandet er byttet ut. Enkel, melodios hard rock med et litt mer heavy uttrykk. Kotipelto burde jobbe litt med engelskuttalen sin, for det blir litt vel mye finsk-engelsk. Han synger også grusomt i balladen "After The Rain". På en soloplate bør i hvert fall vokalen være i orden. Lårene er generelt for dårlige og den episke avslutningslåten, som skal være et mesterverk, er til å sovne av. Til tross for at den er bare 8 minutter lang...

(Stig Rune Robertsen)

LABYRINTH
"5 Days To Nowhere"
(scarlet/VME)

Norsk Prog-Power betyr som regel å ta de utpulte kunstrockprosjeksjonene, spille dem i noe lavere tempo og live inn noen taktskifter her og der med litt piano og akustisk gitar, omtrent som et musikalsk svar på spaghetti-westerns. Newsflash: Det er ingen som har vært Labyrinth sper på med kjøp trommelyd og sangvokal, men de slumper faktisk innimellom til en tuff med et og annet riff. Men, bare at de våger å svege pølsene sine innpå Beatles' "Come Together" anbefalingsgjør alene å dra til Italia med mord i sinne.

(Wilfred Fruke)

LAST AUTUMN'S DREAM
"Saturn Skyline"
(reape/BONNIER AMIGO)

Med rytmeksjesjonen fra Talisman gjør dette svenske bandet et tredje forsøk på å oppfylle drømmen fra forrige høst. Vokalist Mikael Erlandsson og Fair Warning-gitarist Andy Malecek er eneste medlemmer

igjen fra originalbesetningen, bestående av Europe-medlemmene Jan Haugland, Mic Michaeli og John Levén. Dette er bandets tredje utgivelse og stilmessig er det lite nytt her. Europe-rotene sitter fortsatt godt plantet. Melodios AOR hard rock må tåle hard konkurranse og en flau låt som "Rock'n Roll Is Saving My Soul" trekker helhetsinntrykket kraftig ned. Mikael Erlandsson er en veldig bra vokalist som passer perfekt til denne type musikk og med litt sterkere låter ville dette blitt bra. Av en eller annen grunn tenker jeg på norske Da Vinci når jeg hører dette.

(Stig Rune Robertsen)

LAZULI
"En Avant Douce..."
(musea/IMPORT)

Franske Lazuli vant nylig Montreux-festivalens konkurranse om tittelen "beste nykommer", og dette albumet leverer ingen tvil om at gruppas fremtidsutsikt bør fortone seg rosenrød. Musikerne spiller godt, både kollektivt og individuelt, og de legger for dage en intelligent og passe utfordrende type rock, med rom for progressive innslag, reater, blytunge gitarvegger og utradisjonell instrumentering. Melodisk er det stort sett spennige saker som presenteres, og det vokale er sensasjonelt vitalt sett i lys av fransk rock begredelige statistikk herom. At det spiller på morsmal gjør heller ingenting. Sekstetten synges med mye energi, og det pompøse, dynamiske spennet imponerer. Med på kjøpet tilkommer en konsert-dvd hentet fra 2004. Det er bare å glede seg til forsettelsen.

(Geir Larzen)

LENG TCH'E
"Marasmus"
(relapse/VME)

Ganske streit og standard death/grind fra belgiske Leng Tch'e. Bandet består bl.a. av folk fra Aborted, og personlig liker jeg Leng Tch'e bedre. Men dette er ikke spennende nok, og jeg skjønner ikke helt hypen rundt bandet. Savner Nasum, jeg.

(Martin Kvam)

LONGING FOR DAWN
"A Treacherous Ascension"
(grau/IMPORT)

Slurp mitt rompeskum – dette er ingen plate, det er en diagnose! "Manisk-depressiv" heter den. I løpet av fire eviglange spor skjer det absolutt ingenting, og dette er så taurig at jeg heller vil flette huden på mitt eget scrotum enn å lide meg gjennom en gang til. "Funeral doom metal" kaller de skiten sin. Jeg har gode forslag til hvilke begravelser dette burde spilltes i.

(Wilfred Fruke)

LOST EDEN
"Cycle Repeats"
(candlelight/TUBA)

Enda et melodios death metal-band med masse Iron Maiden i seg, og denne gang fra Japan. Høres ut som en dårlig utgave av Soilwork. Nei, du trenger ikke dette!

(Martin Kvam)

KIKO LOUREIRO
"Universo Inverso"
(boosweet/IMPORT)

Dette er Angra-gitaristens andre soloalbum og sjangeren går enda mer i retning jazz. Loureiro er utvilsomt en god gitarist og han har dyktige musikere med seg. Sitter likevel igjen med følelsen av at du hører gitarleksjoner. De bra progressive låtene som "Inferno" fra den forrige platen "No Gravity" uteblir, og da høres dette ut som ren gitarskole. Platen kan faktisk kjøpes med backing track og noter! Den musikalske verdien av sånt er ikke mye å skryte av.

(Stig Rune Robertsen)

LUMSK
"Det Vilde Kor"
(tabu/TUBA)

Lumsk har herved forrettet sitt tredje album, "Det Vilde Kor", og derigjennom fått en rekke anmeldere rundt om i landet til å villede seg selv og oss. "Rockopera" blir det stadig renjer om, men la oss nå få akrefretet denne tulleste påstanden. Her finnes bestanddeler henter fra folkemusikk og klassisk tradisjon, ispedd progressive elementer. Uttrykket er for det meste mildt og lavmælt, og det er mange gode ideer hvis potensiale dessverre ikke blir fullt utnyttet. Når det er sagt, her er også låter med et kreativt spennig innhold, og særlig gjelder dette den

progressive "Svend Herlufsen's Ord". Komposisjonen er delt opp i fire glimrende arrangerte parter og her gis ingen anledning til å kjede seg. Varierte og uforutsigbare passasjer knyttes elegant sammen, og tøffe gitarbelegninger og bruk av trekkspill og trompet gir faktisk assosiasjoner til Einmal Kommt Die Liebe. Det er allikevel det siste sporet som utpeker seg som platas ener, og her har Espen W. Gode begått en kompositorisk bragd. "Skærgaards" er en uimotståelig barokk-fuge, med obo, stryker og et uhyrlig vakker kor som treffer rett i hjertet. Det hele er utsøkt arrangert og med en virkningsfull oppbygning, og jeg kan ikke forestille meg annet enn at Hamsun ville blitt rørt hadde han fått høre dette.

(Anja Ulvær)

MACHINE HEAD
"The Blackening"
(roadrunner/BONNIER AMIGO)

Først og fremst; dette er en god skive – såfremt man er villig til å glemme at det står "Machine Head" på coveret. Dette har nemlig fint lite å gjøre med den kompromissløse metalen Robb Flynn & Co. tidligere har stått for. Stilen er betydelig mykere enn før, og det kan virke som om de forsøker å tilfredsstille alle denne gangen. For mange vil nok dette bli for snilt, og skiva kommer trolig til å skuffe en del gamle fans, men det er så godt utført i alle ledd at de nok også kommer til å få mange nye. På sett og vis kan nok dette i ettertid gå over i historien som deres "Black Album", men forhåpentligvis vil neste skive være betydelig bedre enn hva "Load" viste seg å være.

(Puddingen Himser)

MACHINE MEN
"Circus Of Fools"
(century media/EMI)

Finske Machine Men kommer nå med sin fjerde utgivelse og den musikalske utviklingen har vært stor siden de debuterte i 2002. Det er et mye mer modern band vi hører her og de leverer klassisk heavy metal av høy klasse. Vokalist Bruce har mye av æren for det. Han minner ofte om Antony Dickinson, uten at han går i samme imitatorfellen som mange andre. "Ghost Of The Seasons" får meg til å tenke på Queensryche-låten "The Mission" og da er det ikke rart jeg blir revet med! Bandet har akkurat det som trengs av særpreg, selv om man finner mange likheter med nevnte Queensryche, Iron Maiden og andre klassiske band. På avslutningslåten "The Cardinal Point" har de også fått med seg en rekke gjestemusikere fra band som Tarot og Nightwish. Et bunnsolid album med mange høydepunkter.

(Stig Rune Robertsen)

MAGNUM
"Alice And The Broken Arrow"
(steamhammer/PLAYGROUND)

Jeg må si jeg ble lettere skremt da jeg hørte første singel, "Dragons Are Real" for første gang. Den er virkelig ikke bra! Bra er det derimot at singler sjelden er representative for albumet i sin helhet. Platen starter friskt med "When We Were Younger", en klassisk Magnum-låt. Etter det følger låter som ved første gjennomlytning høres kjedelige ut. Albumet krever litt tid, men for trofaste Magnum-fans er nok ikke det noe problem. Nye fans skal de derimot slite med å få. Bandet har aldri gjort et forsøk på å fornye seg og det er vel også deres styrke. Låtskriver Tony Clarkin er av de fremste i denne sjangeren og sammen med den unike vokalen til Bob Catley har de funnet en formel som fungerer. Platens høydepunkt er "Thank You For The Day", som er en tidløs, klassisk Magnum-låt med mye av den samme atmosfæren som "When The World Comes Down", fra "Vigilante". Musikalsk når den dessverre ikke samme nivå som klassikeren "On A Storyteller's Night", men det var det vel strengt tatt heller ingen som forventet?

(Stig Rune Robertsen)

MALOSSI
"Hold Your Horses"
(mullet proof records)

Fra Åsnes kommer Malossi som fra før har to EP-slipp på samvittigheten. Dette er en fullengder innspilt i kåken til sanger Roy Bigbores avdøde bestemor, og man kan først som sist tillegge at de rudimentære beskaffenheter ligger også i dage. Enkel stonerrock, drapert i spartansk komp og med temmelig vellykket vokal i topp, blir konklusjonen. Dette er selvfølgelig gjort fantasillionvis av ganger forut, og når det i tillegg er såpass tynt med bra låter, faller bandet gjennom. Hitil bevintes et smektende humor og gode intensjoner; intensjoner som kanskje kulminerer i kvalitet om noen år...

(Geir Larzen)

MANOWAR
"Gods Of War"
(magic circle/PLAYGROUND)

Manowar er et band mange elsker å hate og kanskje enda flere hater å like! "Gods Of War" er Manowars store selvmoetsigelse i deres "death to false metal"-kampanje for et par år tilbake. De har etter beste evne tatt med alle elementer de kan få med seg av moderne *fake* metal. Deriblant stryker og "blåsere". De feiler kraftig på den delen. Det er liten vits i å kjøre på med fullt strykeorkester, når man legger på dårlig samplede blåser på toppen. Den uendelige introen, eller "Overture To The Hymn Of The Immortal Warriors" som de så fint har kalt den, varer i over 6 minutter med dette orkestertullet. Når denne omsider er ferdig følger nok en intro for første låt, "King Of Kings", endelig kommer. Dette er en klassisk Manowar-låt, akkurat som vi har forventet at den skulle være. Platen er i sin helhet en tålmodighetsprøve og du sitter igjen med et inntrykk av å ha hørt en lang intro, bare avbrutt av et par låter. Den lider av at de på død og liv må utnytte hvert eneste ledige minutt av en cd-plate, mens spilletiden kunne vært halvert. Det ville gitt et mye bedre resultat. "Sleipnir" er også et eksempel på en god, klassisk Manowar-låt når den bare endelig kommer i gang. Den har selvfølgelig en intro! "Loki, God Of Fire" er den eneste direkte dårlige låten. Skal ikke legge vekt på tekstene på platen, da man vet hva man får, men de drar konseptet litt *vel* langt her, med å dra frem hver bidige "krigsud" fra norrøn mytologi. Deretter bruker vi et par introer for "Sons Of Odin" kommer. Dette er også platen definitive høydepunkt. Tittelkuttet er også veldig bra, men de har gjort litt for mye ut av den. Å lage episke verk er ikke akkurat det Manowar gjør best og da bør de heller la være. "Manowar mannskor" gjør også en hederlig innsats i "Army Of The Dead", men i to deler! Jeg hadde klart meg lenge med å høre de låten "Odin", som disse korsarsene bygger opp til. Omsider kommer vi til hymnen til de uoddelige krigerne. Ironisk nok er låten i seg selv kortere enn den uendelige overturen. Bra er det, for den er mer enn lang nok. Vet ikke om bonuslåter skal nevnes her, men låten "Die For Metal" burde det vært straffbart å gi ut på cd! Kort oppsummert har "Gods Of War" en 5-6 godkjente låter, hvilket betyr at dette likest godt kunne vært en bra EP.

(Stig Rune Robertsen)

MARYS CREEK
"Some Kind Of Hate"
(mtm/BONNIER AMIGO)

Flinke folk på ferde! Tunge og tøffe riff, velskrevne låter, fet produksjon, dyktige musikere, gjennomtenkte arrangementer og harmonier, og ikke minst catchy, men ikke suppete, refrenger er noe av hva svenskene fyller sin debutskive med. Og dette kan vi like! Jeg går ikke fullstendig fra konseptene av begeistring, men dette er melodios metal slik jeg gjerne hører mer av, det er bare å bukke i anerkjennelse og glede over at et faktisk finnes band som klarer å fange de gode melodiene uten å måtte ofre ballene i prosessen, og samtidig makter å holde interessens fanget gjennom snau 50 minutter. Skiva er faktisk uten dødpunkter, men variasjon låtene imellom, spesielt tempomessig. Dette kan uansett trygt anbefales til alle som liker det tunge, toft og samtidig melodios – som et Kinder-egg av metall. Leke ikke inkludert.

(Wilfred Fruke)

MAYHEM
"Ordo Ad Chao"
(season of mist/INDIE)

De som påstår at norsk black metal er dødt, har enda ikke hørt Mayhem sitt album. Mange, inkludert underegnede, har hatt enorme forventninger til "Ordo Ad Chao". Sånn sett fordi Atilla Celik er tilbake i bandet. Og så